

aega — hing olli läinud. Si teadnud kegi temma haigust eggas wöinud abbi sata. Poeg jäi perre-mehheks ja päwa kaks päärrast sedda panni issa sapad jalga ja läks töle. Agga pea jäi nönda sammuti haigeks ja löppes ärra. Nüüd müdi nende asjad ja nabri-mees ostis sapad, panni jalga, jäi ka haigeks ja kül ta olleks pidanud surrema! Agga öuneks mindi arsti järrele. Kui se haiget näggi ja kulis mis enne teistega, kes sapad kanuid, sündinud olli, siis panni inimeks, agga leidis pea, kust haigus kõmese ja surm kahhele tulnud, andis haigele rohtu ja teggi tedda teriveks. Ta käskis önneturmad sapad tua ja kui neid läbbi watas, leidis: et minu kihwt-hambad, kui eßimesse sabaste perre-mehhe hammastanud, ta suust olli ärra murdnud ja sapa-nahha sisse jänud. Kes nüüd sapad jalga panni, sedda hambad örufid ja siis pannid kihwti hawa sisse. Mis siis minud, kui kermeste rohtu ehk surre!

Jummal tänuatud, et meie maal nisuggusi maddusid ei olle! —
